MADUKE

GLASILO DIJAKOV PEDAGOŠKE GIMNAZIJE

Ljubljana, maj/junij 1969

številka 4

cena: 1,5din

Uredniški odbor:

Tatjana Perjet
Katja Praznik
Jožica Rožmanec
Ljubica Sibila
Irena Tacar
Breda Treven
Irena Vičič
Alenka Žigon

043809
Gimnazija Ledina - knjižnica
Molj 2.0

KAZALO:

2 - maturant: brez zamere
3 - bolečina ljubezni: Peterc
- sreča: Peterc
- deklica: IKI
4 - galeb: Ljubica
- komu svetijo zvezde: Miša
5 - protest II.- žalost: Peterc
- življenje-ljubezen: Bill
7 - bel oblak: Miša
- Hamlet in otrok: Ljubica
9 - pesem o sreči: Stane
10 - sodobna ...: S.L.
- moja pesem: Ljubica
11 - zapojmo: I.R.
12 - rekvijem: X2
- stene imajo ušesa: Jožica
13 - tega ne morem skriti: Sibila
15 - sem svoboden poet
- jaz: Ljuba
16 - mladost: Peterc
- kriminalna kriminalka: Miša
17 - na klopi
- nekoč sem imela fanta: Miša
18 - datumi: Bill
19 - ob maturi: maturant
- 3.c : Deteljica
20 - anarhist: jaz
21 - protest V.-klic: Peterc
22 - izpoved: A.N.H.E.
23 - smrt sonca: C.
- slovar: C.
24 - javno ocenjevanje, košarka, 50% : Bill
25 - ideali: Bill
- ti praviš
- poet: jaz
26 - spoved: Ljubica
- ali ne veš
27 - svinjarija: Bill
28 - odgovor

NEOBJAVLJENI PRISPEVKI:

- Komaj je tema - pili
- Ob zahodu - ponavljaš
- Očal - Kette?
- Pesem - Kosovel? /lepe primere/

Ob zadnji številki se oproščamo zaradi zamude tretje številke, ker nismo dobili novih ovitkov. Izhod v sili so bile stare platnice.

Letos so izšle štiri številke dijaškega lista naše gimnazije in upamo, da ste bili zadovoljni ter da boste tudi naslednja leta. Želja naša je le, da se uredniški odbor dopolni z novimi člani ter da dobimo več novih sodelavcev. Pogum! Tako bo lahko list kvalitetnejši in bolj zanimiv.

Na koncu: hvala vsem sodelavcem!

Hvala lepa za vse prispevke v nabiralniku; dobili smo:

1 kiki bonbon
prazno vrečko sadnega soka
neke čudne risbe
280 dinarjev

česar pa zaradi tehničnih ovir nismo mogli objaviti.

UREDNIŠKI ODBOR

MATURANT

S težkim srcem in v brezmejni žalosti odhajamo iz tega stoletnega poslopja.
Med sivimi zidovi smo preživeli toliko čudovitih ur, ko smo se prijateljsko pogovarjali z bodočimi kolegi - profesorji; žal pa moramo priznati, da so se taki dialogi-oziroma bolje monologi-dostikrat zaključili z nesvečanim šponom v redovalnici. Temu je seveda sledil pogrebniški vzdih, godrnjanje in nato minuta tišine - v znak žalovanja za padlim junakom.

S solzami v očeh in strtim srcem odhajam od teh oguljenih, rezljanih in popisanih klopi, ob katerih je šlo toliko najlonskih zank, od teh trdih,škripajočih in razmajanih stolov - kakršnih nima niti naša podstreha.
Moje stinsnjeno srce komaj še zmore vzdih - lju... ljubi profesorji, na ... nasvidenje in nikoli več /smrk/ se ne bomo vi..., videli /če srečno izvozim maturo/ /smrk/.

BREZ ZAMERE

BOLEČINA LJUBEZNI

V prsih tli mi neizrekljiva sila,
izraziti z besedami obup,
ki žge ga moja bolečina,
ki mojemu je srcu strup.

Ta žgoča neusmiljena puščica,
ki mi predrla je srce
in v njem se vzpela je neznana klica,
ki se ji upirati več moglo ni srce.

Ta žgoča bol, ki imenuje se ljubezen,
mi le za hip vzbudila je duha
in mi pustila neozdravljivo je bolezen,
ki se je zdaj sprevrgla v obup.

Peterc, 3.a

SREČA

Sreča
občutim jo ob tebi
lepo mi je,
če tudi ti
občutiš srečo z menoj
in ljubezen srečna
mi pomeni v srcu mir
in tvoj obraz obliva
čudovita mirna senca,
občutiva srečo
sreča -
dva žarka,
ki križata se v skupno pot.

Peterc, 3.a

DEKLICA

Deklica črnih oči,
velikokrat gledam za tabo,
kadar iz šole hitiš,
včasih vesela v družbi deklet,
včasih zamišljena predse strmiš.

In stekel bi rad za teboj,
deklica črnih oči,
rad bi objel te tesno,
poljubil te nežno na lice,
rad rekel še jaz bi tako,
kot fant tvoj morda ti šepeče,
deklica črnih oči!

Rad bi te k sebi prižel,
da bi na svet pozabila,
rad bi srce ti razkril
in rad, da bi, deklica
ti me ljubila.
Deklica črnih oči!
Deklica, deklica moja!

Mar res ne vidiš, ne veš,
nočeš me mar razumeti,
ali morda me ne smeš?
Ljubim te deklica moja,
ljubim te tvoje oči,
ljubim te deklica
črnih oči!

IKI

GALEB

Včeraj mi je skozi tančico hrepenenja
priplaval bel galeb
z modro - rudečimi očmi.

V očeh je nosil kapljo morja,
na krilih je nosil pozdrav vetra,
v žilah je nosil hrepenenje,
v drobnih krempeljcih je prinesel školjko.
Tisto modro stožčasto školjko ...
Vse je bilo tiho, le šum kril
in vonj morske pene
pljuskanje in prelivanje -
glas morja med peskom obale.

Bel galeb je čudno zažarel,
kot bi prinesel s seboj sonce.
Mrak okrog njega je zadrhtel.

Potem je spustil školjko,
a je mokra zdrsnila iz razprtih rok.
Tančica hrepenenja se je razbila.
Pečine, ptič in pršeča mavrica
so postale - resničnost,
kot asfaltna cesta, vogali hiš,
ropot železja in umetna sonca.
V noč je zaprhutal le črn ptič.

Ljubica

KOMU SVETIJO ZVEZDE ?!

Pobožal me je in poljubil,
da kmalu vrne se,
mi zatrdno je obljubil,
ko proč odhajal je.

Še zadnjič je zatrjeval
in rekel mi je: "V zvezde glej,
vedno se iz njih ti bom smehljal odslej!"

Potem je šel - zdaj ni ga več.
Bila sem sama, žalostna,
debele solze žalosti pretakala.

Nekoč pa v park je moj prišel,
postaven mlad fanté,
kot jaz v zvezde je strmel,
iskal je v njih dekle.

Pa skupaj sva na klopco sedla,
skupaj zvezde gledala;
zdaj zvezde v parku svetijo za naju dva!

Miša

PROTEST II. - ŽALOST

Preveja me žalost - zakaj?
človek - njegova dejanja.
Že davno se bije borba - zakaj?
za prevlado? oblast?
Toda zdaj to ni potrebno.
Zakaj prostora za nas vse je dovolj.
Zakaj ta obup?
le zakaj vsi ti mrliči - zakaj?
nespamet, egoizem -
toda pred tem se poraja vprašanje - ZAKAJ?
ko vsi bi vendar lahko srečni bili,
oh, le zakaj tega ni.
Kje zdaj sta ljubezen, veselje?
Ž-A-L-O-S-T

Peterc, 3.a

ŽIVLJENJE - LJUBEZEN

S tem naslovom sem že napisal tri kratka poglavja in tri P.S. - o njenem življenju, ki ni bilo igra, ne igra usode. Toda povedal sem tako malo, premalo. Kaj je to, če rečem, da je izgubila vero v človeka ali da je razočarana? Nič.

Dolgo v noč ni mogla zaspati. Slonela je na oknu in govorila vetru, čakala je na poštarja, po ves dan so bile nad njo boleče misli in dvomi. A to je vsakdanje, to se pogostokrat dogaja, da, koliko je obupanih deklet.

Njej je bilo komaj 17 let in to je bila njena prva "velika ljubezen"; saj je prvič začutila, da je res dekle in kaj je prava ljubezen - ta pogubni božji greh.
Malo mi je govorila o tem; več sem bral v njenih drobnih izpovedih, v dnevniku. Takrat je molčala,a njene trpeče, mrtve, izjokane oči so me spraševale: ali razumem. Ni jokala, ni hotela nežnosti /pomilovanja/, ni se smejala. Kot bi bila mrtva znotraj.
Morda tega niso drugi niti opazili, a jaz sem jo ljubil vedno bolj, kljub njeni ubiti ljubezni, kljub vsemu ...
Da, kaj je dvignilo njeno bolest, da ni bila to vsakdanja, narejena bolečina za izgubljenim fantom,ki se ga naveličaš... /Dekle, oprosti,da sem trd, saj me poznaš, da ne maram mask!/

Zvečer si sedela za mizo. Radio je igral. Pred tabo je ležal svinčnik in papir. Skozi okno je sijala luna, tista sanjava luna zaljubljenih-tebi pa so po licih drsele solze. Jokati si nisi upala na glas, zato si le suho hlipala. Pred teboj je stal prazen kozarec, ki je grdo smrdel. V grlu te je peklo in šlo ti je na bruhanje. V pepelniku je bila na pol dogorela cigareta. Glavo si imela oprto na roke-tako-tako težka je bila. "Se splača živeti? Je to sploh življenje? in ti ljudje s krinkami?" si se spraševala in želela si umreti. "A zakaj?" te je ustavilo. Bo kaj bolje? On si bo izbral pač drugo, morda mu bo malo žal, a... In mama? da bi jo tako udarila! Ne, vedela si, da moraš živeti; koliko ljudi živi, ki so tako nečisti za svojimi maziljenimi obrazi in ti si dobra v srcu, delala boš, živela... Resnično živela in ljubila? Vrnitve ni - to si vedela. Torej ...
Čas ni izbrisal spomina, kot ga nikoli ne bo. Tega se zavedava. Tebi je prinesel spoznanje. Ko si se počasi zastrupljala noč za nočjo, ko si se bratila s smrtnim angelom, si spoznala,kaj je življenje. To spoznanje ob hladnem angelu, ti je odprlo oči in te prepričalo: da moraš ceniti resnico in da je to gola resnica in da si ti z njo vredna, da živiš!
Tako si sama izbojevala - boj.

Takoj ob srečanju s teboj sem čutil, kako si nežna, krhka in močna obenem; čutil sem, kako si kljub vsemu čista, čutil sem, da v tebi ni vse umrlo in tvoj trdi obraz mi je dal poguma, da nisem obupal in sem te ljubil.
Mirna si zdaj, čeprav si včasih v svoji sreči razigrana. Kdaj pa kdaj pa se zazreš v daljavo, kot da potrebuješ nekaj, kot da iščeš boga. Vero?
Ne bodi krivična! Glej, jaz živim in ti živiš - sedaj! ne v spominu. Oh, saj vem, kako me imaš rada, čutim, da si več ne želiš; pa vendar - ali ne veruješ v življenje, ali tvoja notranja toplina, tvoj nežni jaz res ne najde vere tu ...?
Kot tolmun si, siv tolmun, ki zunaj nerazločno mrmra, notri pa ima skrito globoko moč - vero ...
Ti moja ljubezen!

BILL

BEL OBLAK

Bel oblak priplul je na nebo
in mi povedal, da nekje je sonce,
da so zelene trate in rože,
da je nekje toplo.

In zastrmela sem se v bel oblak,
počasi stopajoč po mehki travi
iskala toplo sem besedo -
a vse okoli mene bil je mrak.

Prazno srce ne čuti - ko vodi daleč ga korak -
toploto sonca zlatega na nebu,
ne vidi, da počasi je prišla pomlad ...
Na nebu sonce je razblinolo oblak.

Miša

HAMLET IN OTROK

Otrok - svetlook, razigran; vse mu je razumljivo, življenje mu je pravljica.
Vem, da nisem otrok,toda pusti mi te moje male otroške igre!! Pusti mi jih. Ko se zavem življenja,v vsej trdi resnici, bi bila rada otrok: ki ob neznanju vtakne prst v usta, v sramežljivosti zardi in zajoka, kadar je žalosten.

V srcu se mi je zganil Hamlet: a ne s svojim "biti", ampak s svojo blazno resnico; Orfelija - z ubito ljubeznijo; kraljica, ki ji je opešal spomin in je pozabila obraz in včeraj.

Sem jaz pozabila na včeraj? mar ne ubija tudi v meni ljubezni - kdo, kaj ...

Naj bom norec, kadar mi bo težko in otrok, ko mi bo hudo.

Sama, sama, sama - koraki, koraki - tišina ...
Zveni: v grobu te pojedo črvi, zanje se pitaš. In potem?
Nekdo lovi ribe s črvi. Drhti: kdo nosil bi prezir in bič sveta, objest uradov .. ne uslišane ljubezni bol ...

Ne morem govoriti, preveč krvi divja v meni. Ne morem govoriti, v meni klokota, odmeva - buči - danes, bilo je pred sto-letji.
A kaj je z mano? Proč Hamlet!

Zakaj sem ti stala ob strani, zakaj sem se borila s tebo, te poslušala? Za človeka, za dobro, za resnico. V tem kratkem boju nisi ubil le zla, tudi nežno dekle, tudi ljubezen in pal si. Zlo je rodilo zlo. Smrt. Ljubezen.
Kako je roža hodila z žalnimi kitami - hči trgovca z ribami, morala bi iti v samostan - nosila je rože in pela. Ubili so ga ... poklon milostiva, nasvidenje milostiva dama.
Biti.
Na mojih ustnicah je zamrl glas. V očeh je ugasnil razigran otroški smeh. Tisti srečni, odkriti smeh.

Gladila sem te po laseh in hotela sem ti reči - zakaj si krut z mano.
Odšla sem ven, da bi mislila nekaj drugega. Mimo je prišla pokopana ljubezen. Vrnila sem se k tebi. Molk. Prvo dejanje.
Konec odmora.
Glava je težka, noge svinčene, srce trudno. Koliko lažje mi je bilo potem, ko sem ti naslonila glavo na ramo in si stisnil mojo drhtečo dlan v svojo pest. Gledal si me. Tako, tako, dragi ...
Konec drugega dela.

Greva domov. Kaj mi je? Sonce - Rada imam sonce; rože, glej, rdeče marjetice; travo boli, ko stopiš nanjo. Ne morem se smejati. Nič mi ni. Saj je vse v redu, tisto od prej ni res nič, saj sestra razume.

Hamlet - s svojim zastrupljenim mečem me je zadel, pravzaprav je odprl staro rano: spomnil me je, da sem čisto navaden človek, ki je bil z grehom spočet in mora nositi ta greh.
Nisem otrok.
Navaden človek sem, pa vendar, nekaj je v meni, kot zrcalo, živo zrcalo, v katerem se kaže spačeni obraz sveta in me žge.
Obraz ljudi.

Ne skrbi zame. To mine, gre v pozabo, v podzavest. Ne, saj vem, da ni res. Ne. To kljuje.
Ne glej me v obraz, ničesar ti ne morem povedati, razen, da se mi v glavi vse vrti, vrti, vrti ...

Nimam očka, da bi mu potožila. Zvečer pridem domov, mati dela, sestra je pri sošolki. Utrujena sem. Skracam nalogo, poslušam radio in grem spat.
Rada bi bila otrok. Jokala bi. Ne bi me bilo sram. Toda, saj jok ne pomaga, to je prazna utvara.
Spati, spati in sanjati, nič več ...
Ne morem zaspati: 418, 419, 420, 421 ...
Avtomobili bučijo uspavanko in otrok ne more spati. Njegovo srce je nežno, kot roža.
Hamlet.
Lepe sanje.

Ljubica

PESEM O SREČI

Nikdar še nisem bil nesrečen,
saj bil sem vedno dobro oblečen.
Nosil sem kravato,
jedel pa sem prato.

Pozimi sem se smučal,
poleti kamne lučal.
Spomladi zvončke sem nabiral,
jeseni sadje sem obiral.

Kdo o sreči bi mi mogel kaj očitat',
saj bi skoro mati me začela pitat'.
Vedno sreča me je poiskala,
kdo ve, če do konca bode me peljala.

Stane

SODOBNE ...

Nekaj me tišči, nekaj trdega in gnusnega - ne vem, kako naj povem.
Morda sem se pregrdo izrazila, toda danes marsikdo še grše govori /od španske riti do kolcanja.../ No nisem hotela začeti s tem. Naslov sam govori o sodobnem, hotela sem napisati - poezija, pa me je kar zapeklo.
Je to"poezija", če bulim v pesem, pa ne vem, za kaj gre?.
Potem ugotovim: no, saj ta stavek je pa čisto realen. In ta verz - to je tudi res, čeprav grobo. Vendar posumim: je ta "pesem" sebi namen, ali je le izliv pijanega norca (zavedajmo se, da norec pogosto govori resnico), je to sploh pesem ali so le nametani stavki?
Sicer govori resnico. A zakaj tako razbito in zavito? kot protest, pa saj niti protest ni tako ... Gotovo misliš, kako zabit kozel sem ali kaj takega,da ne razumem mladih. Motiš se, saj sem mlada.
Toda poezija zame ni le stavek. Poezija je pesem, pesem, ki zveni, pesem, ki odjektne v srcu, ki ti odkrije resnico in te hkrati vpraša, pesem, ki je ne pišeš zase. Zase? - Potem za druge, me boš vprašal. Ne, nobenih vezi, saj si svoboden in poudarjam, moraš biti svoboden poet! Tu so le človeški zakoni; med njimi tudi lepota!
A ne mislim samo na komaj pečene poete (v njihovem realnem jeziku) niti ne na rojevajoče se, naj vas spomnim kar na Kosovela.

S.L.

MOJA PESEM

Praviš, da to ni pesem!

Torej: ni pesem mesečina,
torej ni pesem: šumenje vetra
in igra potoka in stokanje vej
in šelest trav,
če ni pesem - bitje srca.

V moji pesmi utripa srce,
a ne v ritmu kot stroj,
moje srce je preživo
in ve, da je misli in želj na stotero,
zato vsak glas - svoj takt ima.
Svoj utrip in glas, moj glas.

Da, verz je prost,
je prost kot misel.
Ne moreš in ne morem ga vkleniti,
kot ne srca.

Če torej veter poje pesem
nad strehami in živžga prek anten,
če ptič utrujen zaskovika pod nebo,
če ulica hrumi in glas
se z glasom zliva v melodije
in moja roka ujame jih v pero-
čeprav ni stopic in ne rime,
je pesem, pesem mojega življenja.

Ljubica

ZAPOJMO

"Kdo ima danes petje?" sprašujemo profesorja Kušarja. "Prvi glas", kratko odgovori in ni več pripravljen poslušati našega moledovanja, da bi šli domov. Sošolka, ki poje tretji glas, se mi nagajivo posmeji, jaz pa se sprijaznim z usodo, da imamo vaje.

Počasi se zbiramo skupaj. Črni klavir še molči. Profesor šteje: "Pet ... osem ... dvanajst. Že spet "špricajo", se jezi in deli note. "Vse bodo imele neopravičene ure!" Grožnja se ne uresniči. Vsako uro je isto, še vedno manjkajo, kakor da za njih ni odgovornosti.

Zgledi vlečejo. Na žalost tudi slabi. V ponedeljek sem izostala tudi jaz. Želela sem si domov, ker v takih okoliščinah ne pojem rada.

Naslednji dan sem presenečena. Tokrat se je profesorjeva grožnja uresničila. V dnevniku je bila neopravičena ura. Zakaj? Nisem hotela, se opravičujem in spet pojem: "Sla - a - a - vček med trnjem se je zganil in zapel, bel cvet divje rože je zakrvavel ... "

I.R.

REKVIEM

V vsesplošnem trušču
dviga se izpod belega prta:
okostnjak

V luči meteorjev
dviga se na pokopališko obzidje.
Bledi obraz
pokriva mu tančica teme.

"Umiram!" - pravi tako,
"vendar še živim"

Umiral je ob svetlobi,
ko mimo konic prstov
zdrsela mu je
silhueta sreče v neskončnost.

Živeti? - Čemu!
Ljubezen je mrk sreče.
Umiranje ! - počivati?

Truma okostnjakov
pleše soul.
Nekdo poljublja bel spomenik.

"Živim!" - "Čemu?" -
tako pravi.

Seme življenja razsul je
v vesolje.
Plašč zvezd pokriva poljub.

"Rojstvo - življenje - umiranje" -
tako ni rekel.

"Uteči?" - pa ni tekel!
"Umreti?" - pa je živel!

Z zobmi kockajo -
nekdo umira -
kri nalivajo v čaše,
nazdravljajo Stanu.

Mir! - nato tišina.

Z obzidja splazi se
okostnjak.

Z mrtvim obrazom
se pogrezne pod bel prt.

X 2

STENE IMAJO UŠESA, UŠESA IMAJO STENE

Zgodaj sem se srečala z življenjem. Zdaj sem senca, ki vsak dan zamišljeno strmi v črne šolske stene in išče tolažbe.

Dolgo sem čakala na trenutek, da nemim stenam povem svojo zgodbo. Ne spominjam se, kdaj se je začela. Morda v zgodnjem otroštvu. Danes me je spremenila, da si ne morem pomagati. Neznane sile so me odtujile od ljudi, strahopetna sem in majhna.

Karkoli rečem, se mi zdi, da je narobe. Poštenost me je spravila v čudno razmišljanje. Nič več ni dobro, kar napravim. Dolge ure po pouku me ugonabljajo. Svet molči in tudi jaz trmasto molčim. Zdi se mi, da se je nekaj zgodilo, kar mi je vzelo vso prostost, vso svobodo mišljenja.

Bojim se, da v meni ni več navdušenosti za delo. Nekega dne mi bo vseeno. Zgodi naj se, kar se mora zgoditi! V meni ne bo več žalosti, ne veselja. Praznina se bo naselila. Ne bo tesnobe, ki me ob večerih tišči k tlom in mi vabi solze.

Človek, jaz iščem opore. Iščem opore v ljudeh. V najodločilnejših trenutkih propadem. Boj v meni se poleže, strah pred življenjem se zagazi še globlje v srce.

Dekleta me prosijo pomoči in pripovedujejo svoje zgodbe. Med njimi ne najdem svoje, ker se je nekje izgubila.

Druge tolažim. Pišem jim dolga pisma in govorim, kako lepo je življenje. Toda, kaj se skriva za tem? Jaz? Drugi so potolaženi, jaz sem uničena. Kako nesmiselno je moje prizadevanje.

Zdaj molčim. Bojim se, da drugi nimajo časa zame. Stene ga imajo! Poslušajo glasove klavirja, po katerem udarjam v dolgih samotnih popoldnevih. Tabla nemo strmi vame. Nikjer ni človeka, ki bi prišel. Razodela bi mu zgodbo. V meni bi našel pravi obraz. Koliko časa ga bom čakala? Do noči? Pripravljena sem. Do noči bom zapisala na gole stene razreda svoje življenje, ki ga ne dohajam. Tedaj bo človek razumel.

Jožica

TEGA NE MOREM SKRITI

Nikoli mi ni bilo treba ničesar prikriti, ne skriti. Mati me je vedno razumela: seveda je bila tudi jezna včasih in me ni le gladila in ljubkovala. Toda vedno sem čutila, kako me ima rada in da se boji zame, da mi hoče le dobro.

Bala sem se, da bi jo s slabo oceno razžalostila in trudila sem se ... Seveda sem imela tudi skritega zaupnika - svoj dnevnik. Ta me je zelo dobro poznal, vedel je za moje spodrsljaje

nesrečne solze, za radosti ... pravzaprav je bil moje ogledalo. In nikoli ni lagal. Vedel je, da ne lažem, zato sva se tudi o vsem pomenila. Pri srcu mi je bilo potem lažje, posebno, ker sem težko govorila o čustvih, napisala pa sem lahko.

A zgodilo se je, da sem sebi lagala. Morda to ni bila laž, ampak tako globoka, tako sanjska, iluzorna vera, ki mi ni dopustila, da bi spregledala. Resnica pa je trgala mrežo sanj in se pokazala v vsej svoji trdi,ubijajoči goloti. Slutila sem jo že prej ... vendar je bilo njeno razodetje zelo boleče, da me je potlačilo in poteptalo, da sem si želela smrti. A pomislila sem na mamo, ki me je vzgojila, na vso njeno dobroto, naj ji tako povrnem? Mar nisem človek, ki je ustvarjen da gradi, išče resnico, ne da obupuje. Premagala sem v sebi laž, to sem čutila. In začutila sem tudi, da nisem slabič, da sem zmagala in da ne bom nikogar postavljala pred zrcalo maske, kajti moj pravi obraz je najlepši, saj je mlad in čist ... v vsej svoji nežni in ljubeči dekliškosti in da čas izbriše sledi solza. Življenje je vendarle lepo, če je v tebi le delček človeka.

Boleča so spoznanja in kot pajek jih pletemo v niti, ki nas vodijo skozi življenje... Ko ljubiš resnico ne poznaš strahu ne takrat, ko se trgajo niti spoznanja. Priznam, naredila sem že napake, popravljam jih...
Vendar, čeprav je trdo življenje, jaz nisem kamen, ki bi ga preklesalo. Tudi mene marsikdaj zaboli, tudi moja "jetra" ne prenesejo mirno napak in očitkov. Včasih rada sanjarim - če so to sploh še sanje, a najlepši je občutek - biti človek. Toda, povej mi, tovarišica, vprašam te! Imam pravico: da ljubim? Da. A zakaj naj to izkreno čustvo skrivam, zakaj bi morala to najlepšo človekovo lastnost prekrivati? Še bog je rekel: ljubite se ljudje. Toda, nikar, človek! nikar spet ne rani srca. Jaz ne morem lagati, tega ne morem skriti.
Pusti mi srečo ... ali pa me ubij. Slišiš, ubij me, če ne moreš razumeti, da jaz živim danes, da živim brez maske. Zbudi se že iz preteklih štiridesetih let, zdrami se, kličem ti na ves glas! Zakaj me obsojaš? Ne poznaš me. Zakaj me kaznuješ? Ker ljubim. Mi ne privoščiš sreče? Poglej, tako kratko je življenje, mlada sem, pa imam gubi pod očmi in ti bi mi spet rad iztrgal košček sreče, radosti, spet bi rad v meni ubil drobnega človeka.
Naj lažem?

Mati, jaz raje umrem.

Sebi ne bom lagala in če me ti, tovarišica, ne moreš videti take, kot sem, če mi ne moreš odkrito pogledati v oči, se obrni proč. Ne bom ti zamerila, kajti moja glava ne bo klonila. Ljubim, naj tudi sovražim. Če moram, ne bom!

Razočarana sem, kajti v tvojem glasu slišim zavist, tvoje besede me obsojajo, med njimi se skriva grožnja, sodba, strah. Sovražim to tvojo krinko, draga tovarišica. Koliko lepši je bil prej tvoj obraz, dokler ti ni tisto dahnilo iz ust in koliko svetlejši je bil tvoj korak. Odkrito ti govorim, čeprav stojiš pred menoj in lahko maščuješ svojo užaljeno čast. Govorim ti kot človeku - torej sebi enakemu. A ne dvigni roke nad mojo ljubezen. Ta je čista in branila jo bom.

Mati, naučila si me ljubiti resnico. Hvaležna sem ti, čeprav se grozeče zavedam tesnobe in kletev in strahu in ... vendar občutek, da si zvest sebi, da je tvoja duša umita, ter da lahko vsakemu pogledaš v oči in mu poveš v obraz - ne za hrbtom, kar misliš ... to je vredno človeka.
Tovarišica, ne zahtevaj, naj lažem.
Tega ne morem!

Sibila

SEM SVOBODEN POET

razpet med družbo
in svoj svet,
pribit na trdo cesto
in asfalt
in jezik krešem
ob sodobni čas
kot pes - na verigi
na štirih,
na tleh,
sem jaz -
svoboden poet.

JAZ

ptica sem
in sem oblak
in roža sem
in že me ni,
ker človek sem,
da, človek le,
ki komaj
kratek hip živi.

Ljuba

MLADOST

mladost-
kot mlad pomladni list v vetru
ki šelesti nemirno dan in noč
kot žarek jutranjega sonca
ki nežno izpodriva noč
mladost
edina občutljiva le enkrat
ki kakor mavrica se vzpenja
v silnem žaru
in že zbeži kot mavrica pred mrakom
ko sončni žarek spet zatone

Peterc

KRIMINALNA KRIMINALKA

Lepa ženska ljubi. - Koga? - Milijone. Nekaj nepridipravov obožuje - kaj? - Lepe ženske in milijone.
Si morete misliti popolnejšo zločinsko tolpo?
In kje so milijoni? - V žepu nekega starčka. Napol gluh in slep je in privezan na voziček.
Napetost se stopnjuje ... pet ustreljenih ... trije zaklani...
Starček zadavljen ... pes zastrupljen - upogi pes!
V igro stopi inšpektor. Genialen je! S tal pobere ogorek in že obišče lepo damo, ki je vodja tolpe - pretepejo ga.Tedaj pride policija in zločinci so za zapahi, milijon pa v rokah plemenite, mlade in zelo lepe dedinje. Inšpektor ostane hladen. Za ženske se ne zanima - mora pa res biti genialen, ta inšpektor!
Če Sherlock Holmes še ni umrl od strasti, ga je gotovo zadela kap ob tej kriminalki. Zato - na dan kriminalci!
Živele kriminalke!

Miša

NA KLOPI V RISALNICI

Mitja, rada te imam
Slavko, rada te imam
Tadej, še vedno te imam rada Zalka

VMRO vnutrašnja makedonska revolucionarna organizacija
SINOVI - are very good becouse I love you the bobnar
2.b Tom !

Donda - prodajalna čevljev v Trstu, tam kupuje Neda.
Love me please love me!
To je laž.

NEKOČ SEM IMELA FANTA - JANEZA

/Zoprno ime!/
Bil je vedno lepo obrit, umit in kratko ostrižen - grozno!
/Zdelo se mi je, kot da prihaja iz srednjega veka!/
Niti v nezavest ni padel, če so igrali Beatlesi - kot da bi ne bili nič posebnega.
/Popolnoma brez okusa,revež!/
Šel se je "resnično ljubezen" - in to z mano, norec!
/Kaj pa je to resnična ljubezen? Saj resnične ljubezni danes ni več!/
In nazadnje: sploh ni bil vsiljiv.
/Skratka: popolna ničla!/

P.S. To je bilo nekoč, se pravi, pred enim letom.
Pametna kot sem, sem se obesila na Billa. To vam je prima fant - frajer!
/Izrezan Beatles./
V kavarno sva hodila - če je fotru lahko sunil tisočaka.
/In: vedno je imel denar./
Varal me je - kako?
/Kje pa! Tega nisem verjela./
Pravzaprav ni bil tako genialen - huligan!
/Jaz, pa da bi hodila s takim huliganom?!/

Skregala sem se. Pametno, kajne?
/Janez me je še vedno čakal./
Oh ti moj Janez! Zdaj še o vem, kaj je ljubezen. Z Billom sem vse popoldne presedela v kavarni, se dušila s cigaretami, se nalivala z biterjem in se strašno dolgočasila, pri tebi pa sem spoznala kaj je prava ljubezen in kje je vrednost življenja. - Frajerji o tem nimajo pojma!

P.S. To je bilo nekoč, se pravi pred pol leta.
Kako bo pa jutri? Ne vem. Vprašajte Janeza!

Miša

DATUMI

Present Tense
fenomenologija

31. januarja
deje-pričastje
sprejeta ustava
c=frekvenca.lambda

26. novembra
kmetijstvo 50 %
Kosovel: Rdeči atom
zasedanje AVNOJ

9. aprila
sin 45+0,71...
napad na Baltik
poln vere v prihodnost

22. junija
napad na SZ
Ui = M.pretok/t
koliko pridelka

6. januar
diktatura
proletariata je nujna
10 milijonov jablan

53. leta
nova ustava
sidja on učilsja
$\cos^2 a + \sin^2 a = 1$

79. leta
bo napad
na Francijo
kompenzacija

III. svetovna vojna
sublimacija
pardon I
mixed all

3. aprila
cis,fis,gis
Leonardo,Michelangelo
raznožka

4. aprila
teza, antiteza
na konju
smo danes

LLIB-BILL

OB MATURI

/prosto po Prešernu/

Kdo zna noč temno razjasnit'
kot glava moja?
Kdo ve skrb mi odgnati,
/ki kljuje srce/?
- o maturantski obleki - se ve.

Kdo uči, izbrisat' iz spomina
prešpricane dni,
brezupu neznanja ubežati,
ki ob spraševanjih mori?

Kako bit' hočeš dijak
in ti pretežko
je v torbi nositi par kolov samo?!

Stanu se svojega spomni,
trpi brez miru.

maturant

3. C

Ko v prvi letnik smo prišle,
bile smo borna 1.c

Kar hitro leto je prešlo
in že je razred več bilo.

"V drugi c,
dekleta so lepe!"
Tako so fantje modrovali,
ko pred razredom so čakali,
da Miška "cejevke" spusti,
iz svojih vajeti.

Sedaj smo slavna 3.c,
ki ob vsakem času
borbena in glasna je.
Bori se in kljubuje,
silam vsem današnje nuje.

Potem pa sliši se,
od vseh razredov,
pa do zbornice:
"Spet te zoprne babe
iz tretje c".

Še eno leto nas boste trpeli!

Deteljica

ANARHIST

- Daleč od tega, da bi bili popolni,
pa vendar, vendar: je nekaj v nas ...
- Kdo pa ve, zakaj, zakaj
nenadoma ne prenesemo več enoličnosti.
Odkod naš brezsmiselni divjaški krik
tiho šepetanje v smehu in joku ob enem ...
- Nekoč, nekje. Raziskati je treba.
Navsezadnje, če natanko premislimo ...

/Krakar/

/Nekoč, nekje .../
Ti si anarhist!
- Kaj je to? Mi lahko poveste vi? Mi lahko to poveš kot človek!
Tikam te, saj sva si in morala bi si biti enaka. Položaj in plača ne bi smela delati razlik med nama, razlik med ljudmi. Da še bližnjemu ne moreš pogledati v obraz?
Naj zaprem svoje gobezdalo? Marsikdaj bi bilo bolje. Tudi sedaj bi bilo boljše molčati, ali vsaj počakati in potem, za vogalom - kot ti - iztresti kar je pretežko na jeziku. Žal - ne morem. Preveč sem odkrita. A včasih me prisiliš, da lažem, ker me nočeš razumeti, ker poslušaš paragraf, ne človeka!
Resnica!

/Daleč od tega, da bi bili popolni./
Anarhist.

- To pravzaprav pomeni človek, ki je proti vsem ustaljenim normam, proti redu. Človek ... Ne.
Človek, ki se zaveda ničevosti in veličine svoje vrste, človek, ki vidi tudi svoje napake, ne more biti anarhist le zato, ker nosi v sebi del človekovega dostojanstva in zato, ker ne pozna slinjenja! in ker ljubi svobodo in svobodno voljo.

/In vendar, je nekaj v nas.../

Koliko sem stara?

- Veliko, veliko ... tako dolgo že brusim podplate po asfaltnih cestah drvečega absurda in vendar skoraj ničesar ne vem o življenju. Tako ozkogleda sem, tako zastarela, kar je bilo včeraj, je danes pretekla starina za v muzej. Večer je, pa se je komaj zdanilo.
  Mižala bi, da ne bi videla ljudi. /najvišje živalske vrste- ki jo je bog preklel/, da me ne bi bolela ta vzvišenost. Bolela.
  Toda ne morem mižati.

  /Raziskati je treba .../
  Anarhist?

- Zanikam človeka? Sebe. Se mi res tako "fučka" življenje. Morda? če misliš tako ti - gospod vi - Vendar povej, zakaj potem delam, zakaj ljubim, le iz dolgega časa in zato, da si bomo v Peklu čez leta pripovedovali o zemeljskih radostih?

JAZ

PROTEST V. - KLIC

Iz daljave slišal sem obupne klice
od tam kjer sliši se orožja zven
ropot letal
ljudi strah pred pogubo
trepet pred senco s črnega neba
kako da se še danes
nad ubogimi ljudmi
razgrinja vojne prah
zakaj ni mirnega prostora
kjer človek bi pregnal svoj strah
ta klic nagnal je tudi meni strah v kosti
otrpnil sem kot avtomat
ki se pregret hladi

PETERC

IZPOVED

Celo ti veš,
in vedel si,
razumel nisi,
in lagal si mi,
lagal, a ne za dolgo,
utrnila je moja prej ljubezen.

Lahko, si rekel,
je človeku, ki ni ljubezni še spoznal nikdar,
on ne ve, kaj to je sreča,
da neskončne je ljubezni dar.

Jaz pa sem vedela,
da žarek njen zdaj k meni vodi,
ki zgradil bi spomine
mladosti najine.

Utrnil pa se ni za me,
ta žarek, tvoj obraz
pozabil je zdaj name
in pustil mi globokih raz.

Boječe se mu zdaj približam,
ker up mi je razrušil,
kotička v srcu tvojem našel ni,
prinesel mi je le obup.

In misli zdaj mi vse povedo o tebi,
žarku prvem,
ki mi pomenil je ljubezen,
ki ni je več.

Mar res si sam verjel v laži,
jaz vedela sem zanje,
bile so mlizu mi,
kot tvoje sanje.

Tako sem občutila jaz ljubezen,
ki bila je neugašeč mi plamen,
dokaj nežen
in živahen.

Edini izraz srca
naj tebi to pove,
kar je tu napisano,
resnično doživeto.

A.N.H.E.

SMRT SONCA

I.

Leden poljub
dotik nečutnih ustnic
zažre se v meso in
kri kaplja med zobe
in obraz se zvija v krču
v bolečini je izraz pošasti.

II.

Želim pijane smrti
omambne in rdeče
čeprav ponoči želim
da sonce bi sijalo
da bi se ogrela duša in telo
ubil neskončnost v meni
ubij njen žalostni
izraz bele noči
operi svoj beli prt v rdeči
krvi pomladi
oprimi se me s svojimi rokami
in dihni vame
omamen vonj jeseni
po rdečih iglicah
vdihni vame strup
in me stisni med
svoje hladne peruti

C.

SLOVAR

Troblja suženj
brada balada
opica žre banano
in človek se reži
- samemu sebi!

Strm korak
ožgan
izognil se je pipi
pet krčem je obredel
pa je še vedno trezen
osamljen, nabrekel
žamet okusa, izguba
hotelske sobe
cilj - žalost
divji sivi volk v zibki
postelja
maček prede
dokaz
žabica in ključ
skupaj
lepše na ves glas.

C.

JAVNO OCENJEVANJE

B. No, koliko zasluži?
- /tišina, tišina ... potem spet vse tiho je bilo/

B. No povejte, saj je to javno ocenjevanje!
- /nič, rahel šepet/

B. Bo pa cvek.
- Ne, ne, ne, ooo!

B. Torej, kako?
- 3 do štiri, štiri...

B. O ne, to bo pa kar tri.
- Saj je znala ...

B. Ja, ampak... saj...

P.S. Pravite, da je to barantanje, da je to javno ocenjevanje! Res! Resnično?

BILL

KOŠARKA

Na šoli so potekala zadnja kola in tekme med ženskimi ekipami v košarki.
Naj spregovorim o tovarištvu ekipe 1. d razreda, ki ni igrala z x razredom, ker je peta igralka te ekipe enostavno odšla domov in pustila prijateljice na cedilu.

Če je bilo še kaj zanimivega, ne vem. To mi je prišlo na uho in mislim, da je vredno omembe in teh dveh vrstic.

BILL

50 %

Ko se s svojimi petdesetimi procenti zavedajoče duše miselnega centra v velikih možganih zaveš, da živiš /kakšno življenje!/, v obupu znoriš, če že nisi "norec".

BILL

IDEALI

Pravijo - naj imamo ideale in se borimo zanje, tako kot so jih nekoč imeli oni.
Nimamo takih, a tudi mi cenimo svobodo človeka in njegovo prosto samoodločanje ... Naše ideale, ki se še oblikujejo, pa nam vi razbijate.

BILL

TI PRAVIŠ

Da boriš se za človeka
in hladnokrvno stopiš mu za vrat,
ga poteptaš:
naj tvoja boljša rasa bo prekleta!
Ti avto, vikend, vilo svojo imaš;
jaz ne,
ker sem pošten do popka,
naprej pa
v tvojem blatu se smradim;
ker sem ...
ker pač - resnico včasih govorim -
a kakor ti
za stolček se bojim;
ne, ne,
raje molčim.

Preko človeka,
s pod-ročnimi izžemki
si kupiš punco ...
ti, socialist s kosmato dušo
in napihnjenim trebuhom,
še iz oči smrdiš!

Kaj je moj glas.
Te v podplat žgečka?
debela rit?
ha,ha!

POET

Ti kaj na srcu leži, poet?
- rdeča malina
še kaj poet?
- gobice
in še kaj?
- žolč sodobne poezije.

Kaj pa bi rad, poet?
- poezijo, resnico, lepoto
še kaj?
- človeka, smisel, svet
zakaj?
- ne! da bi iskal sebe!

O čem pa ti poješ, poet?
- o pticah, o spominu
zakaj ti je to?
- da živim
kaj je to?
to niso sanje, to je pesem.

Ti si sanjač!
si staromodnež!
boš propal!
- da, zgnil v grobu kot ti
in šel skoz riti črvov
kakor vi - vsespoštovani.

JAZ

SPOVED

Ko si pijan od bolečine,
ko se do golote zaveš greha,
ko se z rokami zagrebeš v grudi,
ko čutiš v glavi bitje srca ...
takrat te tudi gnile resnice -
ni strah!

To je najvišja spoved.
Spoved pred človekom, pred seboj.

Ljubica

ALI NE VEŠ

Dragi, ali veš,
kolikokrat sanjam o soncu?
O soncu - ujetem v tvoje kodre.

Ali veš, kolikokrat mislim
o morju, jasnini,
ki se ti zrcali v očeh?

In kolikokrat pomislim
na mehke zelene trave,
katerih cvetove osiplje veter.

Kot da sem veter
v tvojih laseh ali
kot da so trave tvoje roke.

Samo ne vprašaj me,
če te imam kaj rada.
Ali ne veš.

Ljubica

SVINJARIJA

Sobotni ples 23.marca je ostal pri besedah, strganih plakatih, kreganju, nerazumevanju in zunaj, na cesti.

In to samo zaradi principa?! Ker so tako sklenili na profesorskem zboru, ker se je tudi mladinska konferenca strinjala s tem??? S tem, da v šolski telovadnici ne sme biti plesa in se ne sme hoditi v čevljih! ker je nehigijenično. To je res in s tem se strinjam.

Toda tova .... ne niste tovariši. "Vi"-to bi le rad rekel, povsod delamo izjeme in upoštevamo okoliščine: če se slučajno pozabi zvezek, če ima avtobus zamudo, če kdo ... če ...

To le zaradi principa in ker so bili le načelno za, se je zgodila svinjarija - pravzaprav telovadnica je ostala čista /če ne upoštevamo prahu, ki ga z dresi in hlačami dan za dnem brišemo, pa vseeno še ostane/.

Izjeme niso mogli narediti, zato ker je bilo sklenjeno, da se ne sme, zato, ker se je 3.c "pištolila"...čeprav je šlo za ples, kot mislim vemo vsi, za pomoč učenki 2.a razreda, ki se ji je zgodila nesreča.

Nobena prošnja ni omajala trdih fizkulturnikov, ki so se hudo potrudili - za naše zdravje.

Pravzaprav - po telovadnici se valjamo mi, profesor vendar ne bo mazal hlač.
In naše zdravje pred dobrim mesecem: ko smo požirali omet in apno ter hodili s čevlji po razredih, s copati po svinjariji in s copati po telovadnici-saj so copati obvezni? Takrat nismo umrli in tudi pred leti ne, ko so bili plesi dovoljeni.

Svin....ja!

BILL

ODGOVOR

Resnica je, da je za pustni torek 3.c pripravljala ples. Obljubljeno so imeli dvorano na Taboru v telovadnici.

Dan pred plesom, ko so bili plakati že razobešeni, pa so dvorano nenadoma odpovedali. Po celem mestu so iskali drugo in brez uspeha. Zadnja rešilna bilka je bila šolska telovadnica.

Zaradi sklepa konferenco, nehigijene ... niso dovolili. Morda tudi zato, ker 4.c, ki je imela v njej zadnji ples ni počistila tal;
fizkulturniki pa se niso hoteli valjati po "parket pasti". Tako. 200 krofov naročenih pri Žitu so morali odpovedati. Sreča, da se še kje najde razumevanje!

Dekleta so vedela za namen plesa 23. marca, ki so ga člani mladinske organizacije na šoli skoraj izsilili od profesorjev. A ker se je 3.c pred kratkim zgodil podoben slučaj, so se dekleta upravičeno "pištolila".

37.014.77
MLADIKA
MLADIKA : glasilo...
izposojni rok S14 dni
L30200 Knjižnica Gimnazije Ledina

GLASILO DIJAKOV GIMNAZIJE
PEDAGOŠKE SMERI — LJUBLJANA